

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci navrhovatelky: **Česká pirátská strana**, sídlem Praha 3, Dalimilova 6, zast. Mgr. Filipem Hajným, advokátem, sídlem Praha 3, Kolínská 1983/2, proti odpůrcům: **I) Úřad městské části Praha 6**, sídlem Praha 6, sídlem Čs. armády 601/23, Praha 6, **II) Mgr. M. B.**, bytem P. 6, N. 505/57, **III) Ing. V. Š.**, bytem P. 6, N. 335/42, zast. Mgr. Ludovítem Pavelou, advokátem, sídlem Praha 1, Konviktská 291/24, **IV) MUDr. I. B.**, bytem P. 6, Z. 943/7, **V) M. T.**, bytem P. 6, S. 72/61, o návrhu na neplatnost volby kandidátů ve volbách do zastupitelstva městské části Praha 6 ve dnech 10. - 11. 10. 2014,

t a k t o :

- I. Návrh se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

Navrhovatelka se návrhem doručeným Městskému soudu v Praze dne 24. 10. 2014 domáhala vyslovení neplatnosti volby kandidátů Mgr. M. B., Ing. V. Š., MUDr. I. B., M. T. ve volbách do zastupitelstva městské části Praha 6 ve dnech 10. - 11. 10. 2014 (dále jen voleb) z důvodu protiústavnosti 5 % uzavírací klauzule dle § 45 odst. 1 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí. Zároveň navrhovatelka navrhla, aby soud řízení přerušil a předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 45 odst. 1 zákona o volbách do zastupitelstev obcí.

Navrhovatelka uvedla, že uzavírací klauzule podle § 45 odst. 1 zákona o volbách do zastupitelstev obcí omezuje : volnou a svobodnou soutěž politických sil v demokratické společnosti (čl. 5 Ústavy, čl. 22 Listiny základních práv a svobod); rovnost hlasovacího práva všech voličů (čl. 21 odst. 3 Listiny); právo na přístup občanů k voleným funkcím za rovných podmínek (čl. 21 odst. 4 Listiny); právo občanů na územní samosprávu (čl. 8 Ústavy). Takováto omezení politických práv by byla ústavně přípustná pouze za předpokladu, pokud by sledovala legitimní cíl a byla způsobilá tohoto cíle dosáhnout, že by byla potřebná, a zároveň by zákonodárcem zvolené řešení omezovalo práva zaručená ústavním pořádkem pouze v míře nezbytné pro dosažení sledovaného cíle (NSS č. j. Vol 16/2014 – 69). Z důvodové zprávy k zákonu ani ze záznamů o procesu jeho přijímání nevyplývá, že by zákonodárce při zavádění klauzule sledoval určitý legitimní cíl. Zejména pokud uzavírací klauzule v obecních volbách před přijetím zákona č. 491/2001 Sb. uplatňována nebyla, aniž by dosud absence klauzule neumožnila formaci většiny potřebné pro přijímání rozhodnutí obecního zastupitelstva. Není seznatelné, zda je klauzule způsobilá určitého legitimního cíle dosáhnout. Z důvodové zprávy k zákonu ani ze záznamů o procesu jeho přijímání nevyplývá potřebnost zavedení klauzule. Protože zákonodárcem nebyl zveřejněn legitimní cíl klauzule,

ani doložena její potřebnost, není možné presumovat splnění povinnosti zákonodárce zasahovat do práv pouze v míře nezbytné pro dosažení sledovaného cíle. Pokud je cílem klauzule zajištění takové míry integrace politické reprezentace, jež je nutná k tomu, aby složení zastupitelského sboru umožnilo formaci většiny nebo většin, potřebných pro přijetí rozhodnutí, pak uvedená omezení práv nejsou dle navrhovatelky minimálním opatřením nezbytným pro dosažení tohoto cíle. Pokud by byla znemožněna schopnost konkrétního zastupitelstva přijímat rozhodnutí, má stát dostatek právních prostředků ke správě takové obce.

Navrhovatelka si je vědoma relevantní judikatury, avšak vzhledem k uplynutí doby a „zjištění nových poznatků by se měl Ústavní soud k posouzení ústavnosti uzavírací klauzule vrátit“

Odpůrce I k návrhu uvedl, že Městský soud v Praze není povolán k posuzování rozporu zákona o volbách do zastupitelstev obcí s ústavním pořádkem, přerušení řízení bylo v rozporu se stanovenou lhůtou k vydání rozhodnutí o návrhu.

Odpůrce IV k návrhu uvedl, že nelze zpětně měnit pravidla hry, případný závěr o protiústavnosti uzavírací klauzule by vedl k pokřivení výsledku voleb, neboť i samotná 5 % uzavírací klauzule je skutečností, jež může ovlivnit rozhodování voličů. Odpůrce odkázal na disentující stanoviska soudců ve věci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. Vol 142/2013-72 o „naprostém zatemnění výsledků voleb“. I pokud bude Ústavní soud rozhodovat o návrhu navrhovatelky, nic to dle odpůrce nezmění na výsledku voleb.

Městský soud v Praze posoudil věc následovně.

Dle čl. 95 odst. 2 Ústavy dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu.

Podle § 48 odst. 1 písm. a) soud řízení usnesením přeruší, jestliže ve věci byl předložen Ústavnímu soudu návrh podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

Podle § 45 odst. 1 zákona č. 491/2001 Sb. Český statistický úřad ze zápisů o průběhu a výsledku hlasování předaných podle § 43 okrskovými volebními komisemi zjistí, kolik hlasů bylo odevzdáno pro každého kandidáta na kandidátní listině a kolik pro každou kandidátní listinu. Dále zjistí celkový počet platných hlasů pro všechny kandidátní listiny, a která z kandidátních listin získala méně než 5 % z celkového počtu platných hlasů poděleného voleným počtem členů zastupitelstva a vynásobeného počtem jejích kandidátů, nejvýše však voleným počtem členů zastupitelstva; k takovýmto kandidátním listinám a hlasům pro ně odevzdaným se při dalším zjišťování výsledků voleb a přidělování mandátů již nepřihlíží. Zjistí-li Český statistický úřad, že do dalšího zjišťování výsledků voleb nepostupují alespoň 2 kandidátní listiny, snižuje se hranice 5 % postupně vždy o 1 % až do splnění uvedené podmínky. Dále zjistí, zda bude takto obsazena alespoň nadpoloviční většina mandátů, popřípadě celkový počet přidělených mandátů bude v rámci celé obce větší než 5. Nebude-li uvedená podmínka splněna, snižuje dále procentní hranici postupně vždy o další procento až do splnění i této druhé podmínky. Byla-li pro volby do příslušného zastupitelstva podána 1 kandidátní listina, k hranici 5 % se nepřihlíží. Poté dělí celkový počet platných hlasů, který obdržela postupující kandidátní listina, postupně čísla 1, 2, 3 a dále vždy číslem o jedno vyšším tak, aby počet dělicích operací odpovídal počtu kandidátů, kteří jsou na kandidátní listině.

Dle § 60 odst. 4 zákona č. 491/2001 Sb. návrh na neplatnost volby kandidáta může podat navrhovatel, má-li zato, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby tohoto kandidáta.

Z výsledků voleb do zastupitelstva městské části Praha 6 v roce 2014 plyne, že ačkoli navrhovatelka obdržela 57 268 hlasů (4,16 %), Strana svobodných občanů hlasů 40 352 (2,93 %), PATRIOTI hlasů 26 699 (1,94 %), tedy celkem 9,03 % odevzdaných hlasů, tyto volební strany neobdržely mandát člena zastupitelstva městské části Praha 6, které se sestává ze 45 členů zastupitelstva.

Otázkou souladu 5 % uzavírací klauzule obecních voleb s ústavním pořádkem se již zabýval Ústavní soud, který v usnesení sp. zn. IV. ÚS 54/03 ze dne 25. 8. 2004 o odmítnutí návrhu na zrušení ust. § 45 odst. 1 zákona č. 491/2001 Sb. uvedl: *Nepochybně lze stěžovateli přisvědčit, pokud poukazuje na to, že mezi zákonodárným sborem a zastupitelstvem obce jsou zřejmé odlišnosti, a to jak co do funkcí, tak i pravomocí a obsahu mandátu poslance a zastupitele. Totéž platí i ohledně jejich uskupení, v němž vystupují jako kolektivní orgán. Na druhé straně je přinejmenším diskutabilní odmítat bez dalšího na nyní projednávanou věc argumentaci uplatněnou v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 25/96 (shodně v posuzovaném relevantním ohledu formulovanou i v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 42/2000). I ve vztahu k volbě zastupitelstva obce se uplatní teze, dle níž pokud jde o rovnost v nároku na to, být přiměřeným (proporcionálním) způsobem vzat na zřetel při přidělování mandátů, je jisté omezení diferenciací při rozdělování mandátů nevyhnutelné a proto přípustné. Smyslem hlasování je bezesporu diferenciací voličského sboru. Cílem voleb však není pouze vyjádření politické vůle jednotlivých voličů a pořízení jen diferencovaného zrcadlového obrazu názorových proudů a politických postojů voličů. I v případě zastupitelstev obcí platí, že konsekventním proporcionálním obrazem výsledků hlasování ve skladbě zastupitelstva by mohla vzniknout politická reprezentace, rozštěpená do většího počtu malých skupin s rozmanitými zájmy, což by tvorbu většiny značně ztížilo nebo úplně znemožnilo. Na druhé straně je třeba vždy pochopitelně i zde poměřovat, zda omezení rovnosti volebního práva v podobě omezovací klauzule a její modifikace je minimálním opatřením nezbytným pro zajištění takové míry integrace politické reprezentace, jež je nutná k tomu, aby složení zastupitelského sboru umožnilo formaci většiny nebo většin, potřebných pro přijetí rozhodnutí. Na tuto otázku lze dát v daném případě kladnou odpověď. V návaznosti na řečené potom z pohledu takto v podstatě v jistém rozsahu, co do způsobu určení ideálního algoritmu volební techniky ve zmíněných mantinelech politické otázky, již nepřisluší soudní moci, nevybočí-li toto určení a jeho charakter z ústavních mezí, přezkoumávat, je třeba posuzovat i stěžovatelem namítané paradoxy či anomálie odvíjející se od počtu nominovaných, resp. na kandidátní listině uvedených kandidátů. Rozhodující pro ústavněprávní akceptaci dané metody v mantinelech přípustné omezovací klauzule je dle přesvědčení Ústavního soudu v tomto směru to, že k přidělování hlasů ve volbách do zastupitelstev obcí dochází na základě dopředu stanovené a transparentní techniky volební reprezentace. Je nutné konstatovat, že pravidla volební aritmetiky jsou pro všechny subjekty, soutěže se účastníci, stejná a rovná. Záleží pak pouze na těchto subjektech, jakou zvolí volební taktiku, protože volební pravidla dopředu znají (nebo mají rovnocennou možnost je poznat). Neúspěch konkrétního politického subjektu na základě špatně či nevhodně vybrané volební taktiky (např. proto, že na svou kandidátku nominoval určitý počet kandidátů) nelze v žádném případě označit za zásah do ústavně zaručených základních práv nebo svobod tohoto subjektu (shodně obiter dictum usnesení sp. zn. I. ÚS 58/03 ze dne 6. ledna 2004). Je tak respektována předvídatelnost zákona, byť konstruovaného na disproporci odporující exaktní rovnosti volebního práva, nicméně disproporci s ohledem na uvedené dle názoru Ústavního soudu přípustné.*

Po pečlivém zvážení a poměrování argumentů svědčících pro a proti argumentaci stěžovatele tak dospěl Ústavní soud k závěru, že koncepce právní úpravy tak, jak je vyjádřena v napadeném ustanovení § 45 odst. 1 zák. č. 491/2001 Sb., není výrazem libovůle zákonodárce zakládající zásah do shora označených ústavních práv. Při tomto úsudku vzal Ústavní soud v

úvahu i tu skutečnost, že každá z možných takto formulovaných konstrukcí převodu ve volbách odevzdaných hlasů na mandáty vykazuje a z povahy věci musí nezbytně vykazovat větší či menší měrou, a to i z pohledu ústavních kautel, jistý rozsah negativních externalit.

Závěr nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 25/96 o ústavnosti uzavírací klauzule v zákoně č. 247/1995 Sb. o volbách do Parlamentu byl potvrzen usnesením Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/14 ze dne 19. 8. 2014, dle kterého si je Ústavní soud vědom významu komparativní jurisprudence a v této souvislosti by sice mohl zmínit judikaturu Spolkového ústavního soudu (viz rozhodnutí Spolkového ústavního soudu z 29. září 1990, BVerfGE 82/322), který uzavírací klauzuli ve výši 5% při volbách do Spolkového sněmu považuje v zásadě za ústavně konformní, přestože tato klauzule představuje zásah do rovnosti volebního práva, neboť uměle upírá zastoupení určité části voličů. To však samo o sobě ještě neznamená, jak tento soud dovodil, že by nemohla obstát v přezkumu ústavnosti - musí být ale ospravedlněna tím, že sleduje legitimní cíl a je schopná jej dosáhnout. Takovým legitimním cílem je v případě voleb do vnitrostátního parlamentu snaha omezit jeho fragmentaci, čímž se usnadňuje vytvoření parlamentní většiny, o kterou se může opřít stabilní vláda. Ústavní soud si je nicméně vědom, že nemůže mechanicky kopírovat argumentaci soudů jiných států bez přihlédnutí k příslušnému společenskému (v tomto případě stranicko-politickému) kontextu, a pokud dospěje k obdobným či shodným závěrům, pak vždy na základě vlastního hodnocení konkrétních okolností případu. Bere při tom v úvahu některé rozdíly ve stavu politické kultury v dané zemi oproti tuzemsku, což ale nevylučuje relevanci dílčích tam uplatněných nosných důvodů ústavního přezkumu i v domácích podmínkách. Navíc, fungování volebních systémů na vnitrostátní úrovni už nelze posuzovat jen samo o sobě. Ústavní soud uvedl, že je i nadále aktuální a žádoucí zachování integračního prvku, který v sobě nese uzavírací klauzule. Skutečnost, že se z různých důvodů, které však neměly svůj původ ve volebním výsledku, nýbrž daleko více vyplývaly z celkového stavu politické kultury, nedařilo v nedávné minulosti vytvářet stabilní a funkční vlády, je z pohledu opodstatněnosti uzavírací klauzule irelevantní. Ostatně i z komparativního srovnání různých volebních systémů vyplývá, že existují různé přístupy, přičemž volební systém v České republice žádným způsobem nevybočuje z modelu aprobovaného v různých demokratických zemích. Stěžovatelce sice nelze v jistém směru upřít logičnost jejích argumentů, avšak skutečně není ambicí Ústavního soudu, aby měnil stávající volební systém. Naopak při respektování principu dělby moci ve státě je především věcí moci zákonodárné, aby našla nejvhodnější ústavně konformní model volebního systému. K námitce porušení zásady rovnosti volebních hlasů soud uvedl, že Ústavní soud v žádném ze svých rozhodnutí nevyslovil, že rovnost musí být absolutní. V usnesení ze dne 16. srpna 2007, sp. zn. III. ÚS 220/07, Ústavní soud naopak konstatoval, že zásadu rovného volebního práva je nutno chápat tak, že každý volič má stejný počet hlasů jako jakýkoliv jiný, nikoliv však, že každý odevzdaný hlas má - ve vztahu ke konečnému volebnímu výsledku (počtu získaných mandátů) - nutně i zcela stejnou váhu. Princip rovnosti volebního práva nemá tedy absolutní (abstraktní) charakter, jedná se toliko o rovnost relativní. V určitých případech je dokonce přípustné i určité omezení rovnosti volebního práva (srov. výše citovaný nálezní sp. zn. Pl. ÚS 25/96). Tato specifická rovnost se projevuje konkrétně zejména v takových otázkách, jako jsou např. uzavírací klauzule, podmínky podávání kandidátních listin, volební kampaň, volební geometrie a volební aritmetika. Jde tedy v podstatě o nalezení ústavní hranice přijatelnosti či přibližné rovnosti v počtu aktivně legitimovaných voličů ve vztahu k počtu mandátů. Ve volební aritmetice přitom platí pravidlo, že se snižující se velikostí volebního obvodu, tedy snižujícím se počtem přidělovaných mandátů, se ztěžuje přístup k nim pro strany s nižší voličskou podporou. To je přímý důsledek zvyšujícího se přirozeného volebního prahu. Nicméně tento obecný závěr sám o sobě nestačí k možnosti konstatovat, že práva politických menšin nebyla řádně chráněna. Totiž pouze relevantní menšina se bude podílet na činnosti toho kterého zastupitelského orgánu. Jejich ochranu tedy nelze zaměňovat s nárokem na

mandát. Velikost takové relevantní menšiny je proměnlivá a záleží na politické přízni voličů, kdo ji právě je. Samotná existence volebních krajů ještě nedokládá, že je namířena proti konkrétním subjektům účastnícím se politického boje, neboť jejich skutečný volební výsledek není předem známý.

V nálezu Pl.ÚS 42/2000 ze dne 24. 1. 2001 Ústavní soud dále konstatoval: *Ani pojem "poměrné zastoupení" nelze proto spojovat s takovými atributy jako absolutní určitost, jediná definovatelnost, ale naopak nutno jej chápat a vykládat ve spojitosti s nevyhnutelností procesu stálých změn, s oscilováním na různých dílcích plynulého kontinua, a proto s pouhou možností přibližování se té či oné polaritní pozici. Jestliže posléze uvedenou pouhou možnost aproximace ideálně typickému modelu poměrného zastoupení uvedeme do souvislosti s procesem diferenciací a integrací, potom zdá se být zcela evidentní, co konstatoval Ústavní soud již ve svém nálezu z 2. 4. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 25/96 (č. 88/1997 Sb.) Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, str. 251 a násl., totiž, že jisté omezení diferenciací při rozdělování mandátů je nevyhnutelné, a proto přípustné. Smyslem hlasování je bezesporu diferenciací voličského sboru. Cílem voleb však není pouze vyjádření politické vůle jednotlivých voličů a pořízení jen diferencovaného zrcadlového obrazu názorových proudů a politických postojů voličů. Protože je lid též vykonavatelem státní moci - především prostřednictvím Parlamentu České republiky - a protože výkon státní moci předpokládá schopnost přijímat rozhodnutí, musí mít volby a volební systém na zřeteli i schopnost taková rozhodnutí na základě vůle většiny přijímat. Konsekventním proporcionálním obrazem výsledků hlasování ve skladbě sněmovny mohla by vzniknout politická reprezentace rozštěpená do většího počtu malých skupin s rozmanitými zájmy, což by tvorbu většiny značně ztížilo nebo úplně znemožnilo. V té fázi volebního procesu, v níž dochází k rozdělování mandátů, se tedy střetá s principem diferenciací princip integrace, neboť z voleb má vzejít taková sněmovna, která svým složením umožňuje vznik politické většiny schopné jak vytvořit vládu, tak i vykonávat zákonodárnou činnost, jež jí dle Ústavy přísluší. Proto je z hlediska principu reprezentativní demokracie přípustné zabudovat do volebního mechanismu samého určité integrační stimuly tam, kde pro to existují závažné důvody, zejména pak za předpokladu, že neomezenou proporcionální soustavou dojde k roztržení hlasů mezi velký počet politických stran, k bezbřehému "přemnožení" politických stran, a tím k ohrožení funkčnosti a akceschopnosti, jakož i kontinuity parlamentního systému. V tomto faktu tkví přípustnost existence omezovací klauzule, podmiňované však v každém případě pouze závažnými důvody, a ve fázi stoupající hranice odůvodnitelné jen zvláště intenzivní závažností. Zvyšování hranice omezovací klauzule nemůže být neomezené, takže např. 10% klauzuli lze již považovat za takový zásah do proporcionálního systému, který ohrožuje jeho demokratickou substanci.*

Městský soud v Praze v souladu s výše uvedenou judikaturou Ústavního soudu *nemá ambici měnit stávající volební systém*, resp. algoritmus výpočtu získaných mandátů v obecním zastupitelstvu. Soulad s ústavním pořádkem nelze ztotožnit s vhodností mechanismu volebního systému, neústavnost je dána pouze v případě porušení ústavních zásad. I kdyby soud shodně s navrhovatelkou i odpůrcem IV dospěl k závěru, že přirozený práh volebního úspěchu se jeví jako dostatečným a vhodným pro omezení fragmentace obecního zastupitelstva, potom takový závěr sám o sobě nezakládá protiústavnost. *Naopak při respektování principu dělby moci ve státě je především věcí moci zákonodárné, aby našla nejvhodnější ústavně konformní model volebního systému.* Absence výslovného uvedení účelu normy, resp. právního institutu v důvodové zprávě nebo v průběhu vzniku normy (např. při rozpravě v parlamentu) nezakládá vadu normy nebo právního institutu spočívající v jejich "nepřezkoumatelnosti" ve smyslu nedostatku legitimacy normy nebo určitého právního institutu. Účel uzavírací klauzule dle § 45 odst. 1 zákona o volbách do zastupitelstev obcí je

dán implicitně, účelem klauzule je ochrana před fragmentací zastupitelstva, tedy zajištění schopnosti zastupitelstva vytvořit rozhodující většinu, klauzule tak směřuje k ochraně samotné funkčnosti, proveditelnosti zastupitelské demokracie na komunální úrovni.

Ust. § 45 odst. 1 zákona o volbách do zastupitelstev obcí soud nepovažuje za závažný zásah do rovnosti ústavně chráněného volebního práva, neboť *princip rovnosti volebního práva nemá absolutní (abstraktní) charakter, jedná se toliko o rovnost relativní. Zásadu rovného volebního práva je nutno chápat tak, že každý volič má stejný počet hlasů jako jakýkoliv jiný, nikoliv však, že každý odevzdaný hlas má - ve vztahu ke konečnému volebnímu výsledku (počtu získaných mandátů) - nutně i zcela stejnou váhu.*

Ve volbách v roce 2010 do zastupitelstva Městské části Praha 6 kandidovalo 7 volebních stran, v roce 2014 již 16 stran. Ve volbách do zastupitelstva hl. m. Prahy v roce 2010 kandidovalo 23 volebních stran, v roce 2014 již 31 stran. Není úlohou soudu definovat příčiny takového vývoje. Je však zřejmé, že politické spektrum se dále tříští, vzrůstá počet subjektů se účastnících volebního boje, proto má soud za to, že účel napadené uzavírací klauzule zákona o volbách do obecních zastupitelstev (zabránění fragmentace zastupitelstva) nadále trvá, neboť politický vývoj tenduje k větší roztržitosti politického spektra nejen na komunální úrovni. Na daném závěru nijak nemění navrhovatelkou předestřené široké koalice uvedených měst. *Z hlediska principu reprezentativní demokracie přípustné zabudovat do volebního mechanismu samého určité integrační stimuly tam, kde pro to existují závažné důvody, zejména pak za předpokladu, že neomezenou proporcionální soustavou dojde k roztržitosti hlasů mezi velký počet politických stran, k bezbřehému "přemnožení" politických stran, a tím k ohrožení funkčnosti a akceschopnosti, jakož i kontinuity parlamentního systému.*

Stanovením 5 % uzavírací volební klauzule nedochází k narušení politické soutěže ve smyslu vyloučení "rozvoje" volební strany, což kromě volebního úspěchu hnutí ANO prokazují i volební výsledky navrhovatelky. Navrhovatelka vznikla v roce 2009, a přesto v komunálních volbách roku 2014 zaznamenala výrazný úspěch do zastupitelstva hl. m. Prahy, Brna a dalších měst, např. navrhovatelka byla vítězem komunálních voleb v Mariánských lázních (http://www.pirati.cz/tiskove-zpravy/prvni_piratske_vlajky_na_radnicich).

Městský soud v Praze se ztotožňuje s navrhovatelkou, že přijatý závěr Ústavního soudu není neměnný a nelze vyloučit jeho změnu, ovšem za podstatné změny společenských vztahů, jinak lze v souladu se zásadou právní jistoty očekávat vysokou míru zdrženlivosti Ústavního soudu ke změně již vydaného stanoviska.

Pokud navrhovatelka odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Vol 16/2014-60, pomíjí úvahu volebního senátu, dle kterého *Evropský parlament a volby do tohoto zastupitelského sboru se od dříve posuzovaných případů liší natolik, že důvody citovaných rozhodnutí Ústavního soudu již nelze na posuzovanou věc bez dalšího přenášet. Jestliže odlišnosti obecních zastupitelstev (co do funkcí a pravomocí zastupitelstva a obsahu mandátu zastupitele na straně jedné, oproti funkcím a pravomocem Poslanecké sněmovny a obsahu mandátu poslance) vedly sice k oslabení důvodů ústavnosti umělé uzavírací klauzule v komunálních volbách, nicméně ještě nikoli natolik velkému, aby se pomyslné mísky vah překloupily na stranu její protiústavnosti, v případě Evropského parlamentu pak k takovému oslabení, resp. vymizení důvodů pro zachování integrační klauzule již dochází (bod 24).*

Městský soud v Praze vychází z výše uvedené judikatury Ústavního soudu nespatřuje rozpor ust. § 45 odst. 1 zákona o volbách do zastupitelstev obcí s ústavním pořádkem, proto řízení nepřerušil a věc nepředložil Ústavnímu soudu, nýbrž o návrhu na neplatnost volby uvedených kandidátů ve volbách do zastupitelstva městské části Praha 6 věčně rozhodl.

Kromě námitky neústavnosti § 45 odst. 1 zákona o volbách do zastupitelstev obcí navrhovatelka nevznesla jiné důvody neplatnosti volby daných kandidátů. Soud má za to, že volba kandidátů Mgr. M. B., Ing. V. Š., MUDr. I. B., M. T. do zastupitelstva městské části Praha 6 je v souladu s ust. § 45 odst. 1 zákona o volbách do zastupitelstev obcí a proto soud návrh na neplatnost volby kandidátů zamítl jako nedůvodný.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 93 odst. 4 s.ř.s., podle něhož nemá v tomto typu řízení žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti usnesení není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 1 s.ř.s.).

V Praze dne 13. 11. 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová